

נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות מד.

מסורת הש"ס

(א) לקמן פט': (ב) [ס"א
אביה, (ג) ד"מ קח:
(ד) [דברים (כב),
(ה) [כדאיתא ד"מ קח:],
(ו) ת"י כ"י, (ז) [ועוד דליכא
למימר דהכא איירי בדכתב
לה ולא תקשי אר"ב נחמן
דהכא מיירי בשמחורת לו
כתובה ראשונה כשטמן לה
השניה. ת"י כ"י].

ורה אור השלם

1. והוציאו את הנער
אל פתח בית אביה
וסקלוהו אנשי עירה
באבנים ומתה בי עשתה
נכלה בישראל לזנות
בית אביה ובערת הרע
מקרבך: דברים כב כא

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אורונוי מהר"י
לפרסם פסולים.
וכו' מ"ל (פ"ג) [פ"א]
מלך שמיטת הל' כו':
תוס' ד"ה אימר וכו'
אמר שביב"א ד"ה ע"י
מנחם מהר"א ששון ס"י
ק"ס: וזו וזהבתי וי"ל
שאנו רוצה לפשוט.
וע' בתוס' קדושין כג ע"ב
ד"ה דלר"ס. ודף ע"ב
ד"ה מוס' ד"ה ואס':
ב"א"ד אמרה שמיטה
ואינה ברייתא. ע"ן לקמן
ע"פ ב"ש"י ד"ה וזו"ל:

הגהות הב"ח

(ח) תום' ד"ה והלכתא וכו'
דאיכא תוספת ביטל שני
את הראשון:

תוספות רי"ד

שני. או אם יש לה מה לטרוף גובה ג' מאות זומן שני: וד' נחמן שני שטרות היוצאים בדא"ו

מתני' וזינתה. באירוסין

נערה: הרי זו חזקה.
ואפי' נגזירה פחותה מזה ג' שנים
בחזקת צמולה היא דלי כמיצא
סקילי צנעה המאורסה בישראל
כמיצא דלמיצא ז' עשמה צנעה
בישראל: אין לה לא פסח ביום

חֲצִיָּה. ח"צ להוֹצִיָּאָה חֵל פֶּתַח צִיָּה

אם נמצא צעל שקרן ועדיו וזוממין דכולה פרשה צישראל
כתיב: **הי ו בסקילה.** בגמרא [ע"ז] יליף לה: **הי כדא ישראל**
לכל דבריה. ויש לה פסח בית אב ומאה סלעים: **יש לה אב**
ואין לה פסח ביום אב. כגון שאין לו בית ובישראלית קמייירי:
גמ'

ולגבות זמן שני תגבה כל
החפצות הכתובות בשר
השני: וסופת לה' פי' בשני
שטרות היוצאין באו"ז
שלא בטל שני את הראשון
כלל והראשון במכר ושני
במחנה דליפות כחו הוא
דרכה ליה משום דבר
מצוא פי' כי במכר יכול
בעל מצוא להוציא מידו
כלל מחנה ליה על משום
דינא דבז' מצוא ולהכי
הדר וכתב לה בלשון מחנה
ושלח מעליה ב' מצוא
ללא בטל את הראשון

במכר דמושו דרג ד"ח כתיבה. פי' בדמנתה ליכא אחריות ובמכר איכא אחריות ואי' אתי בע"ח וטריף לא מיניה הדר על המוכר ומ"ה הדר ובתל ליה אלא בטל את הראשון. ודאי שנינים במכר שניהם במנתה בטל שני את הראשון מ"ס פרס אמר אודיו אורי ליה. ר"א אמר אימור אחיליה אחיליה לשעבודיה קאמ. פי' פרס אמר הדר הדר המקבל נתון שהשטר הראשון נכשך ואלו אמר לפיכך ביקש לו שיכחול לו שטר שני ור"א אמר כי אנו מוחזיקין את הראשון בפסול אלא אמרנון כי שם היה ולמה כתב לו השני שפיסוס המוכר הלווק שימחה שיכחול שני וכן ר"א ויתפש מוזן שני מפני שהיה לו שם שטר דלמכור בן זמן א"ל היה הלא כחן רוצה לקנותו מפני שעבורו של זה ולפיכך פייסו שימחול לו שעבור הראשון ראשון מ"ב א"ל אורוויי סהדי לפרסין כיון שהיה לו שטר נכחא אבדיל עדים הם פסולים לו ש' שאם לו ש' שטר שהם חתומים בו הוא בטל דפיו כן. שעדיין שהיה שטרם פסולים אבדיל עדים לא עלמלא את כל הימנו פוסלסו ומ"ה אמר לאורוויי ור"א פסול ולמ"ד אחילי אחיליה זכר נאנמיס. א"ל לשלומי פירי לרשון דאמר אודיו אמר שהראשתי היה פסול א"ל כל הפירות שאלו

הבא נמי בדאוסוף ל"ה. פי' שכתב צמזמה שניה יותר מבראשונה אבל אין לפרש שכתב צמזי ואוספית כך וכך דא"כ היתה גזזה שתיקן כדאמרין לעיל: **משום** דינא דבר ויזניע אותו של מנח דאם יראה שניהם אית בה דינא דבר **מצדא**.

מזלר לאפילו ממנה שכתוב זה
אחריות אית זה דינא דבר מזלר
וראה דלס הלווק עצמו ממזן דלס
שייך דינא דבר מזלר דביטל שני את
הראשון ויש מפרשים דללו דוקא
נקט משום דינא דבר מזלר לאפילו
לא שייך דינא דבר מזלר לא ביטל
שני את הראשון דנפקא מינה לענין
דכך דאפי' למ"ד (ב"ב דף ע"ד):

מוכר צעין רעה מוכר נותן צעין
יפה נותן: **אימר** אחורי אחליה
לשיעבודא. מימנה מה אחליה
לשיעבודא שיץ גבי מתנה ונראה
לר"י כגון שצין זמן הראשון לזמן שני
קנה הנותן שדה אצל שדה הישן
והשטח אחליה מקבל מתנה לשיעבודא
ולא יוכל לטעון דינא דבר מזרע
ועד * אומר רשב"א דנפקא מינה
אם לזה נותן צין זמן הראשון לזמן
שני שיטרפו צעלי חוציו מאותה שדה
[ח"א] אם לא יכלל הנותן פירות צין זמן
ראשון לשני: **איבא** בנייהו
אורועי שחדר. מימנה גדולה הוא מה
שפירש בקונטרס לפסול העדים
דאין יכול לפסול העדים צעין זה
ונראה לר"י דאם יש לזה מקבל
מתנה שום שטר אחר שהעדים אלו
חתומים בו מרעין ליה לטערה הואיל
והוא מודה שום פסולין אין מי
לפסול חתימתן קאמר דלימיר זיופי
זיף הואיל והוא מודה שהשטר הזה
מזויף: **והלכתא** אחד זה ואחד
זה

וזה מן השוואות: מימה נרצו יחמק
 להשאט מקסיין דלחזר זה וחסד זה
 מן הנשוואין אע"ג דלדוסוף לה ופליגא
 דלרצ נחמן דלחזר לעיל אי דוסוף
 דיקלח למוספת אדעמא דמוספת
 כמזיה ולא ציטל שני את הראשון
 וזהו מימה דלהלכא כרצ נחמן
 דניי ודפרס רצ חלח איפלגו אליניה
 ודייקין נמי בשיליה הכוזב (קמן)
 דף פט: ונסי כוותיה ואור"י דלכא
 אע"ג דליכא מוספת ציטל (א) דלכא
 הראשון וטעמא משום דליכא שטר

כמחזה באירוסין אלא ממנה צ"ד הלך נחצטל תנאי ראשון ע"י
שטר אבל לעיל דליכא שני שטרות כשהוסף בשני לא ביטל את
הראשון הואיל והוא בידו עדיין וא"ת וכיון דליירי מילתיהו דרב
הוא ורב אפי' בללא כתב לה א"כ תפשוט מההא הא דבעי בפ"ק
דב"מ (דף י"א: ושם) אי ארוסה אית לה כמחזה בללא כתב לה
ו"ל שאינו רוצה לפשוט אלא מן המשנה או מצרייתה ואע"פ דליכא
ב"ד יודעה אמר שמואל א' אמרה משמיה ואינה צרייתה וממנתימין
פשוט מהא דתנא לעיל מודה ר' יהודה במאירא את בתו ובגרה
ה הויא שלו הואיל וברשותו נכתבה כדאמר לעיל ואי ארוסה אין
לחוקמה בדכתב לה ומיירי כגון שהוסף לה בשעת נשואין דסלקא
בתיגרייה בתה עצמה. הא ללא נקט הגיורת שנתגיירה סתמא משום
אין כפרה שטיבילה על דעת צ"ד שאין מטיבילין גר קטן על דעת
למחזוב להכי נקט שנתגיירה בזה עמה והטיבילה על דעת אמה
צ"א פתח בית אב ב'ו' הרי זו בסקילה. תימנה דחיקסי
בענין קרה כדמתי ו"ל דשאני אלא דגלי קרא ומתה לרבות הורחה
דבעי שררה עובדי כוכבים סוקלין אותה על שער צ"ד דריש
ל דברבו עובדי כוכבים הוי שערין שערי צ"ד ולא שער העיר:

הורחת לידתה שלא בקדושה אלא בחנוך היא כשאר א"א דעלמא: אין לה פתח בתיא ובחזותה כח פתח בתיא בדבעין מבוציא שם ער לעלמא דהא לא דע"י אבונ מן הוא. ולא מאה עלט פ"י נאז: לא ירים עבודה ארוסה שנתה שלא ע"י הוצאת שם ער לא יענין לה כעבודה המארוסה ש"י מין הוצאת שם ער. א"נ"פ שמוציא שם ער מקדוה האמורה בחיידו הוא דכמפרש בגמרא אחתיה מבוציא שם ער לעולם. וכן ימפקנין לה מין ארוסה דלא חיי חידוש וחיובין לה כעבודה ולידתה בקדושה ע"י ס. תקליקא. א"ל פתח בתיא ש"י. מה דהא ק"ל אם שאין מיתוסה וכוכבין והיא גיורת ולא משום שאין עול עובד כוכבים ודאי אית לה ליום דמכיר מפורד ב"י דכמפרש בגמרא למיתה וכתבה ולא לקנט. היתה הול"ב"ה הרי זו כבת ישראל לכל דבריה. ונתעברת אמה בעודה הוירית ונעשיו ש"י אם בא: ש"י ק"ל ואין לה פתח בתיא כ"י בישראל א"ל פתח בתיא בא"ל א"ל. הרי זו שלא לה בא נאמר פתח בתיא כ"י בישראל

עין משפט
גר מצוה

מִזֵּן אֶבְרָהָם מִיֵּי פַטְיוֹן
מֵהַלְלֵי חִשּׁוֹת הַכֹּהֵן
טוֹשֵׁעַ אֶהְיֶה סִי קִסְעִי
יְדִי

יִזְדַּהֲרוּ זֶח מִי פֶה
מִהֲלִי זִכִּיה הֲלִי ח ט
סמג עשין פב טוש"ע
חור"מ סי' רמ קע"א ז:
יח ט מ"י פ"ג מִהֲלִי
אִסּוּרֵי צִיָּאָה הֲלִיז
סמג עשין לו:
י"ח י מ"י שס הֲלִי יא:

ב כ מיי פ"ג מהל' נערה
הל' ח סמג עשין נה:
בא ל מיי פ"ג מהל'
איסורי ביאה הל' יא:

מוסף רע"י

שני שטרות הורצאין
בזה אחר זה. וזמן
הזה קודם לה' וסעם
על הקדש אחת ז'
זמן מר אחר, ביטל
שני את הראשון. ושר
טורף אלף זמון שני
לשני דמנש שרעל נמחל
אחרי שנעזר אלה
(דקמן 1899) דאי אוסיף
היה דרשן. שבער שני
לרביסא חכבדי. ולא
אחרי שנעזר נצטל זמן
שער ראשון ונמחל מיהא
אל גינא מנלח וכו' וכן
נצמי אוסיפיה אל שר
אקסיתא אלף שר חכב
יתירא נחל ולו הוסי
אל חת האשוריה, שר
קארט אל חתירי למחול
שעזר של ראשויה וזני
נחבנה ו' חורבנה וחס
אלף הראשונה ונמחל
לכך די מנייחו דבער
גינא, וזי אמר די נחמן
נחל שני אל הראשון
אוסיף היה מיד דלי
לנצוי קמח אחא נחל
נחבדי. (סא).

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]

מיתה דיהבין לה לא בעינן
 ס' החזמו עדיו וה"ה נמי אם
 נתת לסקילה דכיון דמפקינן
 ומשמע דלא שייכא מיתה
 ק"א ד"א. היתה הורתה שלא
 אחר אביה כיון שהוא עובד
 בן בלדון: ולא מאה סלע
 נתגייור שניהם אביה ואמה
 ית קמייירי ואין בית לאביה.
 מזה: